

Predplata u Šibeniku:
Pojedini broj stoji 4 para.
Na kuću 6 para.
Predplata van Šibenika:
na godinu 8 Kr.,
na po godine 4 Kr.

Vlastnik,

izdavaatelj i odgovorni urednik:
VLADIMIR KULIĆ.

HRVATSKA RIJEČ

Pisma i predplate šalju se ured-
ništvu. — Nefrankirana se pisma
ne primaju. Rukopisi se ne vra-
ćaju. — Oglasi se tiskaju po 20
para, priobćena, zahvale, itd. po
40 para redak ili po pogodbi.

Tiskarnica

Ivan Sfiglitz

Trg Sv. Ivana.

IZLAZI SRIEDOM I SUBOTOM.

Ubitačan zastoj.

Dok je u nas sve zaokupljeno najznamenitijim političkim pitanjima, dok sve naše novine razpravljaju sad o ngars! o!j krizi, sad o glagolici, sad o rješenuj evropskog istočnog pitanja, dotle književnost naša, ta najjača i najsigurnija poluga narodnog obstanka i napredka prevaljuje takovu krizu, da slične ne pamtimo u svoj povjesti njezinoj. Zastoj u književnosti opaža se na žalost na čitavoj liniji i nitko o tome danas ne progovara, jer se, kako rekospo, cijeli naš intelektualni svijet nalazi u nekom političkom orgazmu. Ne ćemo tim reći, da političkim pitanjima ne dađemo važnost, koja im dolikuje. Dapače protivno, mi tražimo, pa smo u tom smislu i pisali, da se viseća politička pitanja uzmu u svestrani obzir, da se prema njima udesi najprikladnija akcija, da ne doživimo nova razočaranja. Ali jedno ne možemo odobriti, a to je, što se književni ljudi bacise i u vrtlog poličkih diatriba, ođalečivši se tako od svog pravog poziva. — To se je u nas dogodilo već više puta. Liepo je, kad političke pojave uplijavu odmjerenom na književnost, ali je zlo, kad te pojave počnu absorbirati sile, kojima je raditi na literarnoj njivi.

Danas, više nō ikada, opažamo tu žalostnu činjenicu. Prestali su nam najprvo izlaziti najbolji beletristični listovi, u kojima se je ogleđala sva moć naše umjetnice vile; s prestankom tih listova prestale su i ozbiljne, vrijedne literarne radnje, tako, da se sve, što imamo, ograničuje na podlistke raznih političkih dnevnika. Ista „Matica Hrvatska“ pokazuje sve znakove dekadence, pa da se kakogod održi, mora prefiškavati djela naših starijih književnika. — Naši se pisci, naročito pjesnici, više i ne javljaju, jer nemaju dostojna lista, oko kojeg bi se okupili, i tako doživljujemo ovaj posvemašniji, baš ubitačni zastoj. — Žalostno je, kad se u životu jednog

naroda mora što takova konstatirati, ali se činjenice ne dađu kritici ni opravdati, ma koliko nas kriepio i diazo narodni ponos.

Nismo zašli u potankosti, e da ova tužna slika ne postane još tužnijom. Išli smo za tim, da upremo samo prstom u stvar, koja mora, da leži na srcu svakom Hrvat, i koja se daje popraviti. Ako smo sve do jučer s ponosom gledali na naše književne radnike, zašto, da gubimo vjeru u budućnost? Nikako. Mi smo Hrvati dokazali, da barem na književnom polju znademo napredovati, pa ne smijemo sustati. Neka za to naši književnici prepuste političko polje onima, koji su na nj zvanj, a nek prione uz svoj rad, ne osvrćući se ni desno ni lievo. Neka se organizuju, neka porade tako, e da društvo hrvatskih književnika u Zagrebu pokaže više života i inicijative, a ponajpače, neka se slože u tome, da hrvatski narod zadobije opet beletristički list, koji će bit na visini vremena i društvenih zahtjeva, a narodu na diku i utjehu.

Neka u to ime zabace stranačke obzire, radi kojih su se više puta dielili, te neka predvodjeni samo mišlju, da koriste narodu i knjizi, udare stazom rada. To im rodoljubna dužnost nalaže.

Nasim vinogradarima.

U našem članku: „Prepirke oko američanske loze“ rekli smo, da je najveći neprijatelj ove loze vapno, jer se usljed raztvaranja vapna poradja *kalcijski karbonat*, od kojega lišće loze požuti. Pošto smo i mi usloveni saditi američansku lozu i u onim predjelima, gdje u zemlji ima dosta vapna, te bi se moglo dogoditi, da nam loza počne žutiti, to ne će biti s gorega, da naše vinogradare uputimo, kako im je pri tome postupati, a da se ova žutica loze dalje ne širi.

Francuski list „Revue de viticulture“ donio je nedavno o tome dug članak, iz kojega ćemo izvaditi samo

ono, što je za naše prilike dobro i potrebno.

Dvie su vrsti žutice (chlorose). Jedna je prosta, od koje lišće naprosto požuti, dok od druge požuti i otpada. Ovu zadnju Francuzi zovu „cottis“. Dva su načina borbe proti žutici. Prvi, da sadimo samo onu američansku lozu, koja najbolje uspjeva u dotičnoj vrsti zemljišta, a drugi je, poljevanje loze i mazanje panja preko zime ili ljeta raztopinom zelene galice.

Opazimo li u našem vinogradu panjeva, na kojima je lišće počelo žutiti, treba da se odmah dađemo na posao, jer bi se lako moglo dogoditi, da nam žutica zahvati cijeli vinograd i kroz malo vremena ga uništi, te nam ne bi preostalo drugo, nego povaditi panjeve i zamieniti ih onom podlogom, koja bolje odoljeva vapnu.

S toga se mora rano s jeseni, t. j. čim je s loze lišće odpalo obaviti rezanje i sve rezove namazati raztopinom zelene galice od 25—35%. Ako ovo ne učinimo rano, već kasno, ili pak mnogo vremena iza rezanja, nemamo nikakove koristi, te nam je trud i trošak uzaludan. Počekamo li do proljeća, tad djelovanje zelene galice biva slabo.

Žutica se može suzbivati i za doba vegetacije, t. j. dok mladica raste. Netom smo opazili, da nam je na panju lišće počelo žutiti, mi moramo mladice prikratiti i gornji kraj, na kom je rana, t. j. ranu samu namazati raztopinom zelene galice od 25%. Ako bi pako odkidanje mladice s raznih uzroka bilo nemoguće, tada se u blizini one mladice, na kojoj lišće žuti, pa makar na panju, učini nekoliko laganih ranica, koje se tad dobro nakvase raztopinom zelene galice. Ako ovako budemo postupali, opazit ćemo, da će poslie nekoliko dana lišće dobiti opet svoju zelenu boju, ako se žutica nije sasna uvriježila; nu i u ovom slučaju spriječit ćemo njegov napredak.

Ovakov postupak se rabi, kad je žutica zahvatila samo neke panjeve, nu ako se je ona razširila po cijelom vinogradu, tada treba da se latimo škropljenja. U tu svrhu priredit ćemo raztopinu od 300 gr. zelene galice u 1 hl. vode, te ćemo štrcaljkom, koju rabimo u borbi proti peronospori, poškropiti sve

mladice i bolestno lišće. Ovo poljevanje ponovit ćemo prama potrebi od 2—3 puta. Ne smijemo škropiti jačom raztopinom, jer je zelena gatica odveć žestoka, te bi mogla izgriziti mladice i na taj način štetovati mjesto koristiti.

Ako bi nam bilo nužno, možemo ovo škropljenje obaviti i u doba škropljenja proti peronospori. U ovom slučaju postupa se ovako: priredimo raztopinu modroga kamena i vapna, te ovoj pridodamo 300 gr. zelene galice i obavimo škropljenje. Dodavanje zelene galice ne umanjuje ni najmanje djelovanje modre galice, a trud nam biva puno manji.

Da vidimo sada, kako djeluje raztopina zelene galice. U pitanju ima više nuzora, nu glavni je ovaj: Vapno prozurokuje žuticu, jer ga raztapa ugljičnom kiselinom zasićena voda; stvara se kiseli kalcijski karbonat. Žile loze sisu ovu karbonatsku so, te ona u biljci poremećuje ravnovjesje u kemičnim sastojinama i čini, da lišće na njoj požuti. Poljevanje ili mazanje zelenom galicom upliva na kalcijskibi karbonat tako, da već nije moguće, da bi štetno djelovao.

Nas vinogradare, a ne kemičare, malo zanima sva polemika, što se vodi o predmetu iz fiziologije bilja, kad smo sa stalnošću uvjereni, da poljevanje zelenom galicom nama bez sumnje koristi proti žutici lišća.

Pošto bi se moglo dogoditi, da nam loza počne žutiti i ako u zemlji nema vapna, to preporučamo našim vinogradarima, da se posavjetuju sa onima, što znadu bolje od njih, koju će američansku lozu zasaditi na svom zemljištu, e da prepriče širenje žutice.

Taburno o Rusima.

Splicićanac Taburno, vojni dopisnik „Novoje Vremja“ iz mandžurskoga tabora, izdao je onomadne upravo zamimivir knjigu, u kojoj su opisani svi događaji na bojnome polju, sve dok Linjević nije zamienio Kuropatkina.

Taburno misli, da je vojska ruska stradala radi neizmjerne daljine, koju je morala prevaljivati jednim

ŠIBENSKA ŽUPANIJA

pod

HRVATSKOM NINSKOM BISKUPIJOM

(Svršetak).

God. 863. znamenita je za povjest ciele Europe, a najznamenitija za slavenski svijet.

Te se naime godine razvi zlokobni razdor izmedju grčke i rimske crkve. Primorski dalmatinski gradovi, a medju njima poglavito Spljet, pokorni istočnome carstvu, pristadoše sa svojim biskupima uz istočnoga patrijarha Focija.

Sve da i oni nisu vjerovali u Focija i u njegovu nauku, ostaje ipak neosporno, da su se odciepiili od Rima.

Eto sada zgodne prigode i razložita uzroka, da se Hrvati odciepe od spljetskoga metropolitte i od ostalih dalmatinsko-bizantinskih biskupa, te da tako

postanu samosvojni i u vjerskim pitanjima.

I ako je izvršenje tog nauma bilo teško, oni to i učiniše, osnovavši svoju narodnu neodvisnu biskupiju u Bielol-Hrvatskoj, odredivši joj za sielo grad Nin, koji je u ono vrijeme bio i prijestolnica hrvatskih knezova.

Kao prvog hrvatskog biskupa odabraše ninskoga djakona Teodozija, čovjeka učena i vatrena Hrvata.

Papa Nikola, komu je stvar bila odmah dojavljena, nije se tomu u načelu protivio, ali je tražio, neka Hrvati za to pitaju dozvolu, jer da se bez papinske dozvole ne smije osnovati nikakova biskupija.

Ta neodvisnost hrvatskog biskupa morala se dapače svjediti u Rimu, gdje se je papa bojao, da bi dalmatinski biskupi kao bizantinski podanici mogli odvratiti hrvatski narod od Rimske crkve.

Za to papa Ivan VIII. pozva Teodozija glavom u Rim, da primi od njega rukopoloženje, što Teodozije odmah i učini, i po tomu postane biskupom svih Hrvata (episcopus Croatorum), pokoran izravno jedinjoj rimskoj stolici, a ne spljetskomu nadbiskupu.

Lako je procieniti od kolike koristi bijaše ta stečevina za vjerske interese hrvatskoga naroda, koji je do tada vruldao i teturao izmedju dvie vjere, to jest izmedju stare, donesene iz Biele prado-movine, i nove, istom na jugu poznate po slabumu propovjedanju nesrodnih mu vjerovjesticnika.

Ninski biskupi uživali su najveći ugled i čast kod naroda i hrvatskih vladara; njihovna duhovna moć i nadzornišvo širilo se preko sve Hrvatske i dalje, pak i Šibenik, kao hrvatski grad, padao je njihovoj duhovnoj oblasti i nadzorništvu.

Kao biskupi cieloga hrvatskoga naroda bili sa obdareni najvećim povlasticam i darovštinam, te su imali čak pravo da mogu imenovati župane i pokrajinske predstojnike.

Oni su se smatrali zatočnicim hrvatskih prava i narodnosti hrvatske, hrabro zastupajući duhovne i narodne koristi proti bud kakvim navalam, a kako su pak spljetski nadbiskupi bili vrhovni zaštitnici latinskoga življa, na brzo su nastale oprjeke i zadjevice medju spljetskom i ninskom biskupijom, to jest izmedju latinske i hrvatske narodnosti. Te oprjeke rasle su ili padale, kako bi se vladarska moć ove ili one narodnosti povećavala ili padala.

Hrvatski grad Šibenik sa cielom mu županijom dielio je naravski sve te narodne zgrade i nezgode, jer se je po svomu položaju i prirodnom razvitku mogao smatrati poslie Nina najglavnijim gradom i oblašću u Bielohrvatskoj državi.

samim gvozdenim putem. K tomu, treba osuditi zastarjeli običaj glavnih zapovjednika i njihova štaba, što sobom voze svega i svačesa, što služi bilo za pokrepu bilo za sjaj i veličanstvo njihove pratnje.

Vojnička je jednostavnost i špartansko oduševljenje izčezlo kod svih visokih dostojanstva.

Konjanstvo u uhodarenju nije uspjelo s istoga razloga, koji razasiva obćeniti neuspjeh, t. j. s oskudice individualne inicijative.

To svojstvo tako je daleko tjeralo, da se nije htjelo vjerovati čovjeku, koji bi štogod otkrio, pa po istini to pripovjedio.

U isti mah, nije se pouzdano moglo vjerovati ni službenim izvješćim, budući se je znalo, da je mnoštvo ljudi, kojima su se Rusi služili, bilo takodjer i u japanskoj službi. Taburno nije našao kod Japanaca nadnaravnih vrlina, koje im njeke pripisivaju. Oni su jedino nada sve svjestni ratne svrhe.

Oni su proučili i razumjeli značaj ruskih poglavica, psihologiju generalnih stabova, krzmanja Kurapatkinova; oni su sve proračunali, a ništa nisu slučaju prepustili.

Oni imaju dar inicijative i veliku uvidjavnost, pa sve unapriod pripravljavaju. Taburno tvrdi, da su famozne karte, koje su rabili japanski zapovjednici, bile uradjene za ruske zapovjednike, ali se oni nisu znali njima valjano služiti.

Kremenjački sastanak.

Pred nekoliko dana najavljeno je u „Hrv. Rieči“ po predsjedniku Odbora „Hrv. Str.“ Stojiću, da će se dne 30./6. u petak držati sastanak izbornog odbora.

Za tim je izpravljeno, da će biti dne 1./7. u subotu, o čem naši vanjski odbornici bijahu posebnim pozivom obaviješćeni.

Samozvani predsjednik izb. odbora Mijo Hjadica, mudri političar, htjeo smesti vanjske naše odbornike te brže bolje najavio sastanak na Petrovu.

Svanuo Petrovdan. Jedanaest je sati, te eto ti vjernog „Kola“ na okup. Njekoć naših sokolaša pridružilo se istim, da čuju što će ljudi zboriti.

Pristupiše njihov glasoviti Bro-ne, koji je posle sastanka rekao: Ah, non sarà niente: il Borcillo — Iljadica non avranno 8 vuoti nel lo corpo.

Pristupio je i D.r. Fontana; a mi mu čestitamo na „obnovljenom starom prijateljstvu“ željom, da mu se izpune nađe u novom društvu, u kojemu je dosta žukih progutao.

Poznati Don Marko Vežić, došao je onaj čas iz vagona sav sabran i pripravan na megdan.

Došao je i gosp. Toni Montanari, kojeg odmah upitaše: per chi voterà: eh, pel Stojić, a oni njemu: allora la pol andar.

Od glavara pristupio je Niko Gojanović glavara Dubrave, koji je prije poručio, da ide čuti, što će govoriti.

To su najmarkantnije ličnosti toga sastanka. K tomu treba nadodati slavne potpisanike na pozivu a onda i D.ra Vicu Iljadicu odbornika naprednjačke stranke, koji je, naravno, jer se radi za dobru njegovu stvar, pristupio i on.

Bilo je k tomu pedesetak kremenjaka Varošana i po tom Mijo otvori skupštinu. Što je govorio, to nitko nije razumio, jer njega nitko ne razumi; ali ako se njega ne razumi, razumi se govornika D.ra Vicu, koji je pričao o pirinču i bobu onako govornički, kako on to znade, da se svakom smili: ali, jer preveć čuti za više narodne ideale, ganut, brzo je svršio.

Zatim ustade sladoustni Marko, govorio je o kompaktnosti kule Jadrtovac kako su svi složni, osim vragoljana Šare; ali Šari prieti Don Marko, ako mu bude buniti Jadrtovcane, da će ga zatvoriti; već se gradi stražmeštom obćinskim, jer kažu, da su mu obećali, da će, ako pobiede, (onaj vražji ako!) da će biti stražmeštar.

Šare se ne boji prietnje i dalje buni jadrtovcane.

Po tom dolaze na dnevni red „furešti“. Don Marko, pravi kremenjak iz Drniša, imenuje „furešte“ i protestira što se „furešti“ prte, a Kremenjaci zaore: „vanka furešti“. Nisu mislili na „furešte“ koji su na poglavarstvu, to se i po sebi razumi. I tako je ta skupština svršila.

Ako je tko mislio, da nezadovoljnici imaju koga uza se, oni su mu sami, svojim sastankom dali prigodu, da se uvjeri kako ih nije svega šaćica.

Oni mogu još, ako hoće, galamiti po „Jedinstvu“, ali opetujemo, što smo više puta rekli, da se na izbore ne će prikazati, jer nemaju s kim. Zdravo „Kremenjaci“

Na nizke tužbe.

Nastavljamo. Petar Škarica i Šime Borčilo tužili su, da je načel. Stojić kupovao stiegove (standarde) i trobojnice, te ih stavljao po puštoši u svrhu agitacije u narodu za buduće obćinske izbore.

Mnogi će se pitati: je li to moguće? Je li moguće, da se dva prisjednika hrvatske obćine služe tim podlim tužbam? Je li moguće, da prisjednici hrvatske obćine hrvatsku trobojnicu smatraju predmetom tužbe pred starijom vlasti?

Jest, moguće je, i mi se tomu ne čudimo, jer kad čovjek izgubi stid, svega je kadar. Ni trobojnica naša nije mu sveta. I trobojnica mu kopa oči. I trobojnica mu služi u gnjusne, nizke svrhe. Što je njima stalo do znamenja, koje za nas Hrvate ima trobojnica? Što je njima stalo za domovinu, za narod, za prošlost, za budućnost našu narodnu, za misli, za rad, za težnje naroda, što je sve sadržano u našoj svetoj trobojnici?

Njima ništa nije sveto, pa za to se nisu začali ni u trobojnicu taknuti u svoje sebične, gnjusne svrhe. Razumijemo ih. Poznamo ih. Ne čudimo se. Zao nam je samo, da u našem gradu ima takovih stvorova.

Nego oni su gori, no što ih mi možemo sebi predstaviti. Nema pera, koje bi ih bilo kadro opisati, kako zaslužuju. Trebalo bi za njih ne pero, nego užareni žig, kojim bi im na čelu trebalo udariti znak sramote, da ih se svak čuva.

Jest, to bi trebalo, jer ne samo da su upotrebili pitanje trobojnice u svoje gnjusne svrhe, nego su u tome gnjusno lagali, kao i u svemu drugome.

Načelnik Stojić nije svojevrijedno kupovao stiegove i trobojnice, pa ih postavljao po selima, nego je to uradio usljed zaključka uprave. Ne samo, nego načelnik Stojić nije ni prisustvovao onoj sjednici, u kojoj se zaključilo kupiti te stiegove i zastave. A to su zaključili upravoni, koji su kašnje tužili. Ne samo, nego prisjednik Borčilo je vlastoručno potpisao pismenu molbu, kojom su se zastave od Obćine odobrile.

Prisjednik Škarica i Borčilo odobrili su za Mandalinu stieg i zastavu. Za Raslinu stieg i zastavu. Za Zaton stieg i zastavu. A koliko su oni odobrili, izpunilo se, samo u manjoj mjeri, nego što su oni odobrili. Načelnik Stojić dao je Mandalini stieg i zastavu, Zatonu samo stieg, Raslini samo stieg. Za Srimu načelnik je Stojić darovao stieg, a Obćina je dala samu zastavu.

Je li se za te stiegove i zastave potrošilo toliko, da bi se moglo što prigovoriti? Je li su za to gospoda tužila, jer se novac razasiplje?

Daleko je ta misao od njih. Ta oni tuže, da su zastave kupljene u izborne svrhe. Sram ih bilo! Hrvatima je trobojnica sveta i mila uvijek. Talijanu, Englezu i svakom narodu njegova je zastava tako sveta i netaknuta, da bi za nju i krv svoju dao. To je svukud po svietu, samo nije Borčilu i njegovoj družbi, kojoj ni narod, ni domovina nije drugo, već osobni interes.

Ti ljudi nit ne gledaju drugo, nit imaju drugih ciljeva pred očima.

U ostalom za te stiegove i zastave toliko se malo potrošilo, da je isti prisjednik Zemaljskog Odbora priznao, da je on za stiegove svoje obćine potrošio mnogo više.

Svršit ćemo veleć, da su Šime Borčilo i Petar Škarica učinili ono, što ne bi nijedan ne samo Hrvat, nego ni pošten čovjek, jer nijedan pošten čovjek ne bi tužio za ono, što je sam odlučio i odobrio da se učini. Ne samo, nego nijedan pošten čovjek ne bi tužio hrvatskog načelnika hrvatske obćine za to, što je kupio hrvatske zastave za svoje odlomke. Ne bi ga nijedan pošten čovjek tužio ni onda, da je sam od svoje to odlučio i učinio.

Načelnik Stojić je u tom smislu i rekao pregledačima, da on za zastave i stiegove ne bi odklonio od sebe odgovornosti u nijednom slučaju, niti onda, da je sam odlučio kupiti ih.

Razumiju li ovo Borčilo i Škarica?

Ali da, tko da govori o poštenju, o dužnosti, o hrvatstvu, o odgovornosti pred ljudima takove vrsti? Mi ovo radi njih i ne pišemo. Mi smo ovo iznili, da se upozna, čega su sve kadri ljudi podmukli i sebični.

Jest, vrijeme je najbolji osvjetelj. S vremenom ljudi se razkrinkaju kakvi su, što žele i za čim teže. Ljudima, koji se u svoje svrhe služe podlim i niskim tužbam i ovom prigodom dovikujemo: natrag!

DOMAĆE VIESTI.

Naš zastupnik D.r. Dulčić kroće opet sutra radi važnih nekih poslova u Beč. Bio je došao u Šibenik radi bolesti jedinice mu kćerke, koja je, hvala Bogu, sad bolje.

Blagdan Sv. Ćirila i Metoda u sriedu bit će ovdje proslavljen svečano. Preporučamo, da se tog dana svi Hrvati i Hrvatice sjete družbe sv. Ćirila i Metoda za Istru.

Sastanak izbornog odbora hrvatske stranke u Šibeniku, bio je jutros u 11. sati u dvorani „Sokola“. Izprilježeno su bile sve točke dnevnog reda, i odredjeno sve potrebno za provedbu nastajnih obćinskih izbora.

Izborni je odbor bio proširen.

Iz Drniša nam pišu: Na 24 o. mf. prispio je k nama u sv. pohodjenje Presvieti naš biskup D.r. Vinko Puljišić. Bio je srdačno dočekan od celoga pučanstva i svih vlasti. Na dnu varoša dočekala ga „Sokolska Glazba“, koja je pratila svog ljubljenog pastira sve do crkve. Pred crkvenim vratim po želji našega kateketa, dočekala Presviciog učenica Anka Viličić, koja mu je darovala kitu cvieća, pozdravivši ga liepo sa nekoliko čustvenih, sočnih rieči, koje ganuše visokog posjetnika. Presvietli je takodjer svečano i srdačno odpraćen na Mirloviće dne 27. ov. mjeseca.

Našeg vrednog sugrađjanina, učitelja Antu Bumbera u Rogoznici, zadesila je teška obiteljska žalost, umrla mu sinoč dobra supruga, baš u cvietu mladosti. Njemu i celoj rodbini naše srdačno saučesće.

„Jedinstvo“ nije moglo i ne može da odriže rieči; današnji broj ima lažnih viesti iz Šibenika na dva tri mjesta. Ovo zadnjih dana bilo je vrlo pametno i vrlo dobro proračunano od Antonija mučati, jer tim primorao Borčila i družinu, da mu povise dozu. Je li tako, Antonije?!

Za družbu Sv. Ćirila i Metoda u Istru! Primilo je naše uredništvo od g. Pave Kovačeva K 5, a to mjesto zahvale prigodom njegova imendana

Prije izkazane K 51:17. Ukupno K 56:17. — Napried za našu Istru!

Naše Brzobjavke.

BUDIMPEŠTA, 1. Dogodjaji sklonuli su Fejevary, da konferira s opozicijom.

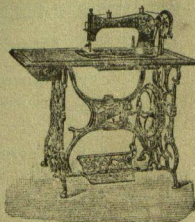
BUDIMPEŠTA, 1. Fejevary će s opozicijom, dodje li do konferencije, govoriti o vojničkim kesjesijama.

ODESA, 1. Oklopnjača „Knez Potemkin“ bila prispjela ovdje, da bombardira grad. Doplovila eromorska flota.

PETROGRAD, 1. Mornari oklopnjače „Potemkin“ svi se predali. Izpostavilo se, da se je ova buna već od duže vremena pripravljala.

J. M. Veža, američanski diplomirani zubar, ordinira u „Hotel de la Ville“ od 9—12 pr. podne, a od 3—6 poslie podne. Ostaje u Šibeniku mjesec dana.

NAJBOĻJI I NAJJEFTINJI
ŠIVAI STROJEVI 0 0 0 0
„SINGER“ 0 0
NAJNOVIJIH SISTEMA 0 0

DOBIVAJU SE SAMO U SKLADIŠTU
ŠIVAIH STROJEVA „SINGER“
IVAN GRIMANI - ŠIBENIK.

Prodaje se II. kat kuće na morskobali, na jednom od najljepših položaja. — Za obavijesti obratiti se našem uredništvu.